

PROHÁSZKA ÜZENETE

A Székesfehérvár - Vasútvidék Római Katolikus Plébánia értesítője

Megjelenik hetente 150 példányban

2018.NOVEMBER 4. ÉVKÖZI 31. VASÁRNAP

XXII. ÉVFOLYAM 42. (1035.) SZÁM

Mottó: *Mivel látta, hogy jól megfelelt nekik, megkérdezte őt*

Jézus ennek az írástudónak is jól megfelelt, így az elégedett volt, és megdicsérte a válaszáért Jézust. Jézus pedig ezt újabb dicsérettel viszonzta. Mi akkor a sava-borsa a történetnek? Márk nyilvánvalóan nem egy alapfokú katekézisnek osztott dicséretet, hisz Jézus válaszát, amit aztán az írástudó megdicsér, bármely kortárs, akár egy gyerek is, ha elvégezte a bar micvát, el tudta mondani, mégpedig szóról szóra azonos szöveggel. A rejtély hamarabb megoldódik, ha szemügyre vesszük, kik is vitatkoznak itt! Jézus a szadduceusokkal vitatkozott, azoknak a feltámadásról vallott tévhitét, konkrétan annak tagadását cáfolta meg, Az írástudó tehát saját és osztálya véleményét látta igazolva, és ettől volt módfelett elégedett. Jézus az ő ideológiai ellenfelét leckéztette meg. Az írástudó vérszemet kapott, abban bízva, hogy Jézus eszköze lesz egy újabb csapásnak az ellenfélre. Ami meglepő, hogy ehhez a főparancsot választotta, hisz erről nem volt vita Izraelben: mindenki ezt vallotta. Ez volt a nemzeti közmegegyezés, a minimális konszenzus. Talán csak azt akarta, hogy a tömeg és a vitázó ellenfelek előtt bizonyítsa, hogy közte és Jézus között nem áll fenn ellentét, mint, ahogy fennállt egyfelől a farizeusok, a Heródes-pártiak és a szadduceusok és másfelől Jézus között. Erre utal a hízelgő dicséret Jézus válaszára. Jól van Mester. Helyesen mondod. Hisz ugyanazt mondod, mint én... Ebbe persze becsempészett egy többletet, amit Jézus nem mondott: a templomi áldozatok leértékelését. Egy null az írástudók javára, szemben a főpapokkal. Az írástudó politikusként viselkedett. Jézusban azonban emberére akadt. Ő is megdicsérte, mondván, Nincs messze az Isten országától”. Tapintatos, de félreérthetetlen utalás az: dicsérője közel van (mint ahogy a gazdag ifjú is) Isten országához, de valami még hiányzik belőle. Az ellenség szeretete.

Kiss Ulrich SJ

A HÉT SZENTJE

NAGY SZENT LEÓ pápa (Toscana? – Róma, 461. november eleje) a hittudósok és a szónokok védőszentje. Legendája szerint azt a levelet, amelyet az eretnekek ellen írt, Szent Péter sírjára tette, hogy Róma első püspöke végezze el rajta a szükséges változásokat. Ezt követően Szent Péter egy látomásban hozta Leó tudtára a javításokat. Leó Toscanából származott. I. Celesztin pápa idejében archidiakónus volt. 440-ben lett III. Sixtus pápa utóda. A keresztény hit oltalmazójaként, a nyugati kultúra védelmezőjeként is kiemelkedő szerepe volt. 452-ben Mantuánál visszafordulásra bírta Atila hun királyt. 455-ben sikerült elérnie, hogy Genserich vandál vezér megóvja Rómát a gyilkosságoktól és a gyújtogatásoktól; a fosztogatásokat azonban sajnos nem sikerült megakadályoznia. Leveleiben fellépett a különböző eretnek tanításokkal szemben (pelagianizmus, manicheizmus, priscillianizmus). 449-ben elvetette a monofizita tanokat. Kiemelkedően fontos kijelentése, hogy Jézus Krisztusban az emberi és az isteni természet egy személyben egyesült. Ezt a tanítását, mint a péteri teljhatalom birtokosa meg is küldte írásban a kalcedoni zsinatnak 451-ben, amely azt elfogadta Péter megnyilatkozásaként. 461. november elején hunyt el, 10-én temették. Nagy Szent Leót Rómában június 28-án, Péter-Pál vigíliáján ünnepelték, mert I. Sergius pápa (687–701) ezen a napon vitette át ereklyéit a Vatikáni bazilikába. Később a galliai egyház április 11-i dátumát követték. 1969-ben az ünnepet a szent pápa halála napjára helyezték át.